

ΕΠΙΚΑΙΡΑ

—*Τῆ στιγμή πού ὁ πολιτισμός* προσπαθεῖ ὀλοένα νὰ ποτινάξει ἀπὸ πάνω του τὸ στίγμα τῆς θανατικῆς ποινῆς, ἢ Ἑλλάδα φιλοδοξεῖ νὰ γυρίσει στοὺς μαύρους χρόνους τοῦ μεσαίωνα καὶ νὰ θεσπίσει ὅ,τι ἄλλοι ἀγωνίζονται νὰ πετάξουν ἀπὸ πάνω τους. Καὶ ζητεῖ νὰ ὑψώσει τὴ φοίκη τῆς ἀγχόνης κάτω ἀπὸ τὴ σκιά τοῦ Παρθενῶνα καὶ σιτὴ γλύκα τῆς ἀττικῆς ἀρμονίας. Νὰ εἶναι αὐστηρὴ ἢ δ' καισύνη, ἀκέραιη, ἀμερόληπτη, μάλιστα. Ἄλλα γιατί μια τέτια βιββαρότητα; Ἐπειδὴ τάχα ὑπάρχει καὶ σάλλα κράτη πολιτισμένα, ὅπως σὴν Ἀγγλία; Ἐκεῖ ὅμως θὰ χρειάζοταν νὰ καταργηθεῖ ἕνας θεσμός πού βρέθηκε καὶ εἶναι γνωστὴ ἢ συντηρητικότητά τῶν ἀγγλων. Ἐνῶ σ' ἐμᾶς; Ἀδύνατο νὰ μὴν συνταράχτηκε βαθύτατα κάθε γνήσια ἑλληνικὴ ψυχὴ σὴν ἀτμόσφαιρα τῆς φοίκης πού θέλουν νὰ δημιουργήσουν οἱ σημερινοὶ κυβερνήτες.

* *

—*Κάποιος σωματέμπορος πούλησε ἕνα κορίτσι* οἷνα οἶκον ἀνοχῆς τῆς Θεσσαλονίκης γιὰ 1500 δραχμές. Ὁ τρόπος πού ἔγινε αὐτὴ ἢ βδελυγμία συγκίνησε φαίνεται τὴν κοινωνία καὶ οἱ χρονογράφοι βρῆκαν θέμα γιὰ λυρικές φράσεις καὶ τὸ ἀστειότερο, γιὰ ἐπίθεση ἐναντίον μας, ὅτι ἀδιαφοροῦμε, ὅτι δὲν μορφώνομε τὴ γυναίκα κτλ. κτλ. Ἄλλὰ ὅταν καλοῦσαμε ἐφέτος τοὺς ἀντιπροσώπους τοῦ τύπου σὶς τόσο διαφωτιστικὲς συζητήσεις πού ὠργάνωσε ὁ Σύνοδος μὸς μας γιὰ τὴ σωματεμπορία, κανεὶς δὲν ἐνδιαφέρθηκε νάρθει. Ἐκεῖ θᾶκουαν οἱ κατὰ καιροὺς ευαίσθητοι αὐτοὶ κύριοι, ὅτι ἢ πρώτη καὶ κυριώτερη ἀφορμὴ τῆς σωματεμπορίας εἶναι αὐτοὶ οἱ περιφημοὶ οἶκοι ἀνοχῆς, τοὺς ὁποίους προστατεύει τὸ ἴδιο τὸ Κράτος γιὰ νὰ ἐξασφαλίσαι δῆθεν τὴν υἰγεία τοῦ κόσμου, πράγμα πού ὅλη ἢ νεώτερη ἐπιστήμη ἀπέδειξε ὅλως διόλου ἀβάσιμο. Ἄν δὲν ὑπῆρχαν οἱ οἶκοι πού θὰ τὸ πούλοῦσε ὁ σωματέμπορος τὸ κορίτσι; Ἄν ἀληθινὰ ἐνδιαφέρεστε, κύριοι χρονογράφοι, γιὰ κάτι παραπάνω παρὰ νὰ γεμίζετε τὴ στήλη πού ἀναλάβατε, βοηθήστε μας σὶς προσπλάθειές μας ἀντὶ νὰ ζητᾶτε διαρκῶς νὰ δείχνετε ἀμφίβλο πνεῦμα εἰς βάρος ἐνὸς κινήματος ἀληθινὰ ἀπολυτρωτικοῦ καὶ ἀνυψωτικοῦ γιὰ τὴ γυναίκα.

* *

—*Ὁ μαρτυρικὸς κόσμος τῶν δασκάλων* πού ζητεῖ νὰ καλυτερέψει τὴ θέση του γιὰ νὰ μπορεῖ νὰ ἐκπληροῖ τὴν ὑψηλὴ του ἀποστολὴ ὅπως πρέπει, ἀπειθύνεται πάντα σὲ αὐτιὰ πού δὲν ἀκοῦνε. Ἐμεῖς οἱ γυναῖκες δὲν ξέρομε ἀπὸ πολιτικὴ, ἀπὸ οἰκονομολογία, ἀπὸ ὑψηλὰ συμφέροντα τοῦ Κράτους—ἔτσι μᾶς λένε. Ξέρομε ὅμως πὼς εἶναι ἀνάγκη τὰ παιδιὰ μᾶς νὰ γίνουν ἀνθρώποι. Καὶ τὰ παιδιὰ μᾶς ἀναγ-

καστικά τὰ παραδίνομε στὰ χέρια αὐτῶν τῶν βασανισμένων, περιφρονημένων, πεινασμένων δασκάλων. Τί εἶδους ἀνθρωπισμό θὰ μπορέσουν νὰ τοὺς μεταδώσουν ἄνθρωποι ποὺ δὲν τοὺς ἐπιτρέπει ἡ πολιτεία νὰ αἰσθανθοῦν τὴ χαρὰ τῆς ζωῆς; Τί εἶδους ψυχικὴ ὑγεία θὰ τοὺς δώσουν οἱ ψυχικά καὶ σωματικά ἀρρωστημένοι αὐτοὶ παρίες; Καὶ ποιά παραγωγικότερη δαπάνη θὰ μπορούσε νὰ παρουσιάσει ὁ προϋπολογισμὸς ἐνὸς κρότους ἀπὸ κείνη ποὺ θὰ ἀπέδιδε ἑκατὸ τοῖς ἑκατὸ σὲ ἠθικὴ καὶ πνευματικὴ ἐξύψωση τῆς νέας γενεᾶ;

* *

— **Ἐ**ίς ἀδερφὸς πυροβόλησε τὸν ἐραστὴ τῆς ἀρεφῆς του καὶ τὸν πλήγωσε θανάσιμα. Τὸ αἰώνιο αἵματηρὸ δράμα τιμῆς ποὺ εὐτυχῶς ἔλαψε πιά νὰ ἐνθουσιάζει τοὺς νεοέλληνες καὶ νὰ παρουσιάζει τοὺς φρονιάδες γιὰ ἥρωες, Ἡ ζωὴ εἶναι ἡ ὑπέρτατη ἀξία ποὺ ὀφείλει νὰ εἶναι ἀπόλυτα σεβαστὴ καὶ ὁ φόνος ποτὲ δὲν μπορεῖ νὰ δικαιολογηθεῖ οὔτε ὅταν ἡ ἴδια ἡ πολιτεία τὸν μεταχειρίζεται ὡς ποινὴ. Ἀπὸ τὸ σημεῖο ὅμως αὐτὸ ὡς τὸ σημεῖο τοῦ κυνισμοῦ μετὰ τὸν ὁποῖον ὁ χρονογράφος τοῦ «Ἐλευθ. Βήματος» ἀντικρύζει τὴ διαγωγὴ τῶν ἐξ ἐπαγγέλματος ἀρραβωνιαστικῶν, ποὺ ἐννοοῦν νὰπολαμβάνουν ὅλες τὶς ἡδονές, χωρὶς νὰ πέρνουν ἀπάνω τους καμμίαν εὐθύνη γιὰ τὶς συνέπειες ποὺ φορτῶνουν στὴ γυναίκα ὅλο τὸ βάρος τοῦ παιδιοῦ ποὺ ὅμοια πρέπει νὰ βαραίνει καὶ τοῦ δυὸ γεννήτορες, αὐτὸ εἶναι ἡ μεγάλη κοινωνικὴ ἀδικία, ποὺ ξυχνᾶ κάποτε στὰ θυμωτά τῆ δίψα τῆς ἐκδίλησης. Καταντᾷ πιά ὅχι ζήτημα τιμῆς, ἀλλὰ ζήτημα ἐπάρξεως πολλῆς φορῆς, γιὰ τὴν ἀνύπαντρη μητέρα, καὶ γιὰ τὸ παιδί ποὺ γεννιέται ἔξω ἀπὸ τὸ γάμο.

* *

— **Ἡ** διακεκριμένη ἐπισήμονας καὶ πρὸ πάντων ἡ γυναίκα μετὰ τὴ μεγάλη καρδιά κ. Ἄννα Κατσιόγρα περιγράφει σ' ἓνα ἄρθρο της στὸ «Ἐλεύθερο Βῆμα» τὰ φρικτὰ ἀποτελέσματα τῆς ἐλονοσίας στὸς χωρικοὺς τῆς Θεσσαλίας καὶ πρὸ πάντων στὴ γυναίκα ὡς μητέρα. «Γιατὶ καχεκτικὲς καὶ ἀναιμικὲς ὅπως τὶς κατήνησεν ἡ ἐλονοσία, ἀδύνατον νὰ τὰ βγάλουν πέρα μετὰ τὰ βάρη τῆς μητρότητος. Ἡ ἔκτρωσις εἶναι ὁ συνηθέστερος κλῆρος τῆς κυήσεως· ἀλλὰ καὶ ἂν τυχὸν φθάσῃ στὸ τέρας, σκοντάφτει στὸν τοκετὸν καὶ πρὸ πάντων στὴ λοχεία· διότι καὶ χωρὶς καμμίαν ἄμυναν ὁ ἐξηντημένος ὄργανισμὸς των εἶναι ἡ προχειρότερη λεία στὸν ἐπιλόχιον πυρετὸν καὶ δὴ τὸν θανατηφόρον». Τὸ ἄρθρο της εἶναι γραμμένο μετὰ τὸσον πόνο καὶ τὸση παραστατικότητά ποὺ μᾶς κάνει ἀκόμη πιὸ πολὺ νὰ πιστεύομε πὼς ἂν ἡ γυναίκα συμμετεῖχε ἐνεργὰ στὴν πολιτικὴ ζωὴ τοῦ τόπου, ἀσφαλῶς θὰ μπορούσαμε νὰ περιμένομε κάποια καλύτερη ἐκτέλεσις τοῦ κακοῦ, καὶ ἂς ἐκφράζει ἡ ἴδια ἡ κ. Κατσιόγρα ἐπιφυλάξεις γι' αὐτὸ στὸ ἄρθρο της. Βέβαια δὲ φανταζόμαστε πὼς ἡ γυναικεία ψῆφος θὰ λύσει ὡς διὰ μαγείας τὸ πρόβλημα τῆς ἐλονοσίας. Ἀλλὰ μιὰ Κατσιόγρα, καὶ πολλῆς ἄλλης γυναικὸς ποὺ πονοῦν γιὰ τὶς ὀμόφυλές των, ἂν εἶχαν καὶ τὴ δύναμη νὰ ἐπιβάλλουν τὴ θέλησὴ τους στὶς Κυβερνήσεις, θὰ ἦταν ἓνας ἰσχυρότατος συντελεστὴς γιὰ τὴ θεραπεία τοῦ κακοῦ.